

41. Moder Natur

Tekst: Niels-Simon Larsen

Mel: Sous le petit pont blanc
(Under den hvide bro).

Hvad er der mer' at drømme om,
når vi har fået alt?

At verden så kan føles tom
er mærk'ligt og fatalt.

Når ing'n bekymring kan os nå,
så sku' vi jo være tilfred-se.

I sted't går mange helt i stå
og rammes af simpel tristes-se.

Moder natur bli'r tom.

Det var fra hend' vi kom.

Verden er slidt gen'm umind'lige ti-der.

Alle må indse, naturen nu li-der.

Vi har momentum nu,
står mellem lyst og gru.

Finder vi ikke den vej, vi kan gå,
da sættes alt i stå.

At yde efter evne, samt
at nyde med behov.

Det er så helt nøjagtigt ramt,
at det ku' vær' en lov.

Et jævnt og muntert, virksomt liv,
er sunget utallige gan-ge.

Men så'der lige det gamle skriv:
I paradiset er der en slan-ge.

Moder natur er trist.

Det har vi længe vidst.

Hvad skal vi gøre ved denne mi-sere?

Hvad er det nu, vi skal indse og læ-re?

Siger mon vor natur,

kun 'Store Ego' dur,

eller kan gnisten få lov at tage fat

i os, før det bli'r nat?

Men noget er begyndt at gro,
vi ser det rundt omkring.

Selv dem der ikke før ku' tro,
de finder nu en ting:

Om det så er en vindueskarm
med urter – og hvad skal 'jeg' me-ne
om politik og verdens larm,
og hvad med den helt store sce-ne?

Moder natur bli'r hel,
når alle gør sin del,
li' fra det mindste og indtil det størs-te,
ingen skal sulte og ingen skal tørs-te.
Måske en utopi -
vi har betrådt den sti,
hvor resultater er svære at nå,
men vi må bare gå.